

Sygn. akt VI Ga 288/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska (spr.)

SO Beata Hass – Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: W. B.

przeciwko: (...) Spółce z o.o. w L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu I i III wyroku Sądu Rejonowego
w P. V Wydziału Gospodarczego z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt
V GC 391/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i III w ten sposób, że:

I. oddala powództwo,

III. zasądza od powoda W. B. na rzecz pozwanego

(...) Spółki z o.o. w L. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania,

2. zasądza od powoda W. B. na rzecz pozwanego

(...) Spółki z o.o. w L. kwotę 2.394 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 288/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 listopada 2014 r.

Powód W. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w L. kwoty 28 615,13 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, że dostarczył pozwanemu zamówiony towar w postaci srebrnych korków do wina. Pozwany zareklamował dostarczony towar zastrzegając, że jest warunkowo odebrany w depozyt. W związku z

warunkowym odbiorem pozwany nie zapłacił za towar i jednocześnie zobowiązał się do wydania go powodowi. Mimo to pozwany towaru nie zwrócił ani nie zapłacił za niego.

W dniu 29 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Przemyślu wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k.19).

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu przyznając fakt zamówienia spornych korków oraz złożenia reklamacji z uwagi na wady. Powód uznał reklamację i wystawioną na korki fakturę na kwotę 23 871,15 zł skorygował do zera. Dlatego przedłożona do pozwu faktura pro forma na wyższą kwotę nie dowodzi sprzedaży towaru. Pozwany zarzucił, że nie otrzymał od powoda pisma z wyznaczeniem terminu odbioru korków, które są gotowe do odbioru w każdej chwili. Towar byłby zwrócony gdyby termin do odbioru został wyznaczony.

Powód na rozprawie w dniu 11 marca 2014 r. cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia ponad kwotę 23 871,15 zł z ustawowymi odsetkami jak w pozwie (k. 91).

Sąd Rejonowy w Przemyślu wyrokiem z dnia 19 marca 2014r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23 871,15 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku), w pozostałym zakresie umorzył postępowanie (pkt II wyroku) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 848 zł tytułem kosztów procesu (pkt III wyroku).

Wydając powyższy wyrok Sąd Rejonowy ustalił, że powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w październiku 2012 r. skontaktował się z przedstawicielem pozwanego – członkiem zarządu R. M. (1) w celu uzgodnienia dostaw korków firmy (...) z W.. Następnie po rozmowach z w/w oraz B. S. (1), współpracującym przy realizacji zamówienia, pozwany zaakceptował warunki sprzedaży korków. W związku z tym powód dostarczył pozwanemu 1000 sztuk korków do wina w dniu 24 października 2012r., przy czym na dokumencie transportowym pozwany zaznaczył, iż korki przyjmuje warunkowo w depozyt. W dniu 28 października 2012 r. powód wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę brutto 23 871,15 zł i wydał pozwanemu. Pozwany zaś zgłosił reklamację na dostarczony towar. Powód uwzględnił reklamację, zobowiązał się odebrać towar oraz poinformował pozwanego o wystawieniu faktury korygującej. Następnie powód kontaktował się telefonicznie z B. S. (1) i K. M. (1) – ówczesnym prezesem pozwanej spółki w celu uzgodnienia terminu odbioru korków. Kilkakrotnie był osobiście w pozwanej firmie w celu ich odbioru, za każdym razem zastając zamkniętą bramę wjazdową do firmy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów. Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom świadka R. M. (1) o gotowości wydania przez pozwanego spornych korków, bo były sprzeczne z treścią wiarygodnych zeznań powoda i korespondencją elektroniczną między stronami.

W ocenie Sądu Rejonowego zasadnym było żądanie powoda oparte na nie wydaniu mu spornego towaru przez pozwanego, które to żądanie zostało udowodnione. Cytując treść art. 405 k.c. oraz orzecznictwo w tym przedmiocie Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany bez podstawy prawnej uzyskał kosztem powoda korzyść majątkową w postaci korków do wina o wartości 23 871,15 zł. Wg Sądu Rejonowego po zareklamowaniu towaru i wystawieniu przez powoda faktury korygującej na pozwanym ciążył obowiązek zwrotu dostarczonego towaru w postaci korków. W konsekwencji bowiem doszło do wzbogacenia pozwanego kosztem powoda, po którego stronie doszło do zubożenia poprzez zatrzymanie przez pozwanego tych korków. Pomiędzy tymi zdarzeniami istniał niewątpliwie związek. Powód wykazał, iż po wystawieniu faktury korygującej zwrócił się do pozwanego o wyznaczenie terminu odbioru tego towaru, co więcej czynił telefoniczne próby uzgodnienia odbioru towaru i udawał się do pozwanego celem jego odbioru, co nie przyniosło pozytywnego rezultatu. Twierdzenia pozwanego, że towar był do odbioru w każdej chwili przez powoda nie zostały przez pozwanego w żaden sposób udowodnione. Nie zasługują w tym zakresie na wiarę zeznania świadka R. M. (1), że nie wiedział on o wezwaniach powoda, bo korespondencja elektroniczna nie była kierowana do pozwanej spółki. Zdaniem Sądu w sytuacji gdyby korki faktycznie posiadały wady to pozwany dokonałby ich niezwłocznego zwrotu powodowi, czego niewątpliwie nie uczynił. Znamienne w niniejszej sprawie jest to, że pozwany odstąpił od dalszych dostaw ze strony powoda, bo uzyskał możliwość nabywania podobnych korków za niższą cenę na Białorusi. Mimo tego

nie dokonał zwrotu zatrzymanych korków na rzecz powoda. Sąd Rejonowy uznał, że zwrot korków w naturze nie jest możliwy, bo pozwany nie wykazał iż sporny towar jest nadal przechowywany. Na tej podstawie uwzględnił powództwo na mocy art. 405 k.c. O odsetkach orzekł na mocy art. 481 k.c. O kosztach postępowania orzekł na mocy art. 100 k.p.c.

Pozwany w apelacji zaskarżył powyższy wyrok w pkt I i III zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a to:

- art. 405 k.c. poprzez uznanie, iż żądanie powoda zapłaty na jego rzecz ostatecznie kwoty 23 871,15 zł z ustawowymi odsetkami, oparte na nie wydaniu przez pozwanego towaru w postaci korków do wina, jest zasadne na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu w sytuacji, gdy na podstawie art. 405 k.c. powodowi przysługiwałoby przede wszystkim roszczenie o wydanie korzyści majątkowej w naturze i Sąd przyjmując taką podstawę prawną żądania powoda winien orzec w pierwszym rzędzie o zwrocie korków do wina powodowi, a nie orzekać o zasądzeniu na jego rzecz świadczenia pieniężnego w sytuacji, gdy korki znajdują się na terenie firmy pozwanego, są w takim stanie w jakim zostały do niego dostarczone przez powoda i w każdej chwili mogą być przez pozwanego wydane,

- art. 481 § 1 k.c. poprzez uznanie przez sąd, iż powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie przez pozwanego należności pieniężnej, gdy tymczasem roszczenie powoda winno zostać co najwyżej spełnione w naturze poprzez wydanie powodowi korzyści majątkowej, co powoduje, że nie należą się odsetki ustawowe za opóźnienie zapłaty,

2. naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- błędną i niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, że nie ma pewności co do tego, iż korki do wina faktycznie posiadały wady, gdy tymczasem Sąd Rejonowy przyznał w uzasadnieniu, że powód uwzględnił reklamację i dokonał korekty faktury VAT nr (...) na kwotę 23 871,15 zł, a ponadto z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika logiczny i jednoznaczny wniosek, iż korki były wadliwe, a wady uniemożliwiały ich zastosowanie przez pozwanego w produkcji, bowiem w przeciwnym razie powód nie uznałby reklamacji i nie skorygował faktury,

- dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza bezpodstawne uznanie przez Sąd za udowodnione twierdzenie powoda, iż zwracał się do pozwanego o wyznaczenie terminu odbioru, w tym, że czynił telefonicznie próby uzgodnienia odbioru towaru i udawał się w tym celu do pozwanej firmy, gdy tymczasem są to tylko gołosłowne twierdzenia powoda, nieoparte konkretnymi dowodami, w tym nie oparte korespondencją mailową kierowaną, jak się okazało, do osób trzecich, nie będących pracownikami firmy i nie pełniących w spółce żadnych funkcji,

- dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i nie danie wiary zeznaniom R. M. (1), iż towar leży na magazynie jest gotowy do odbioru przez powoda w każdej chwili, gdy tymczasem zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego należało uznać, iż wadliwy towar jest bezużyteczny dla pozwanej firmy, a co za tym idzie pozwany nie miał żadnego powodu by go zatrzymywać dla siebie, poza tym powód nie wykazał wbrew stanowisku sądu, że wydanie było niemożliwe,

- dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i nie danie wiary zeznaniom R. M. (1), w zakresie w jakim zeznał, że nie wiedział o wezwaniach powoda do wydania towaru, w sytuacji gdy w rzeczywistości nie otrzymał od powoda żadnych maili, zaś cała korespondencja mailowa dotycząca wydania towaru była kierowana do osób trzecich w tym m.in. do B. S. (1) i do K. M. (1), która nie pełniła funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki, nie figurowała i nie figuruje w KRS jako członek zarządu,

- art. 231 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie domniemania faktycznego o niemożności zwrotu korków przez pozwanego w naturze na tej tylko podstawie, iż zdaniem Sądu „ pozwany nie wykazał, że korki znajdują się na terenie firmy, w jakim zakresie doszło do ich przetworzenia, a ponadto gdzie i w jakim stanie są przechowywane”.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym o kosztach postępowania apelacyjnego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu temu sądowi.

W uzasadnieniu apelacji pozwany podkreślił, że nie ma możliwości przyjęcia, jak uznał to sąd pierwszej instancji, że wartość wzbogacenia pozwanej spółki odpowiada dochodzonej przez powoda niniejszym procesem kwocie 23 871,15 zł w sytuacji, gdy korki były wadliwe i nie mogą być użyte w procesie produkcyjnym wina, co w postępowaniu zostało wykazane, skoro powód wystawił fakturę korygującą. Podkreślił także, że towar w dalszym ciągu może w każdej chwili być odebrany przez powoda.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację powód wskazał, że fakturę korygującą wystawił niejako warunkowo, z zastrzeżeniem zwrotu towaru przez pozwanego, czego ten nie uczynił, stąd zasądzenie korzyści w wysokości 23 872,15 zł jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie. Zawiera ona bowiem trafne zarzuty dotyczące naruszenia zarówno prawa procesowego jak i materialnego.

Wobec treści zarzutów apelacji zauważyć trzeba na wstępie, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd I instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (wyrok SN z dnia 26.03.1997r., II CKN 60/97, OSNC 1997/9/128).

Powyższe rodzi zaś konieczność rozpoznania w pierwszym rzędzie, zmierzających do zakwestionowania stanu faktycznego zarzutów naruszenia prawa procesowego (wyrok SN z dnia 7.03.1997r., II CKN 18/97, OSNC 1997/8/112).

Ponadto stwierdzić należy, że sąd odwoławczy, w obecnym kształcie przepisów regulujących postępowanie apelacyjne, jest sądem merytorycznym, obowiązany do rozpoznania sprawy w pełnym zakresie (w granicach zaskarżenia) na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu pierwszej jak i drugiej instancji. Sąd rozpoznający apelację władny jest do dokonania odmiennej oceny dowodów, bez konieczności ponownego ich przeprowadzania, może także dokonać odmiennych ustaleń faktycznych bez przeprowadzania postępowania dowodowego (vide uchwała 7 sędziów z dnia 23.03.1999r. III CZP 59/98, wyrok SN z dnia 18.04.2001r. II UKN 339/00).

Przystępując do rozpoznania tych zarzutów apelacji, stwierdzić trzeba, że zarzuty naruszenia art. 233 § 1 kpc są zasadne, bo przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów dokonana została z przekroczeniem zasad swobodnej oceny. Zgodzić się należy z pozwanym, że powód zaoferowanym w sprawie materiałem dowodowym nie wykazał, aby pozwany nie zwrócił mu towaru w takim rozumieniu, że uniemożliwił jego odbiór przez powoda. Sąd Rejonowy na podstawie zeznań powoda i korespondencji mailowej, dodać należy przedłożonej częściowo w j. angielskim bez tłumaczenia, przyjął, że powód kontaktował się telefonicznie z B. S. (1) i K. M. (1) – ówczesnym prezesem pozwanej spółki, w celu uzgodnienia terminu odbioru korków, jak też kilkakrotnie bywał w pozwanej firmie w celu odbioru towaru zastając za każdym razem zamkniętą bramę. Sąd Rejonowy wywiódł także, że to pozwany w toku procesu powinien udowodnić, że w dalszym ciągu ma towar należący do powoda, czy nie został przetworzony oraz gdzie i w jakim stanie jest przechowywany. Sąd Okręgowy nie podziela powyższych ustaleń Sądu I instancji, jak też

czynionych przez ten Sąd rozważań, że „w sytuacji gdyby faktycznie korki do wina dostarczone przez powoda posiadały wady to pozwany dokonałby ich niezwłocznego zwrotu na rzecz powoda, czego niewątpliwie nie uczynił”.

W przedmiotowym stanie faktycznym niewątpliwym i będącym poza sporem między stronami był fakt, że dostarczone korki były wadliwe, a powód uznał reklamację i w konsekwencji skorygował fakturę VAT nr (...) do zera oraz zobowiązał się do odbioru reklamowanego towaru. Korespondencja mailowa, w tłumaczeniu dokonanym przez powoda na rozprawie apelacyjnej, niekwestionowanym przez pełnomocnika pozwanego, kierowana przez powoda albo firmę (...) do B. S. i K. M. nie wyznaczała pozwanemu jednoznacznego terminu do odbioru korków, lecz była jedynie prośbą o wyznaczenie terminu odbioru. Materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że K. M. (1), do której powód zwracał się w korespondencji mailowej i telefonicznie była wówczas prezesem zarządu pozwanej Spółki, co nieprawidłowo ustalił Sąd Rejonowy. Powód dla wykazania uniemożliwienia mu przez pozwanego odbioru towaru zaoferował więc jedynie dowód z jego przesłuchania, bo oczywistym jest, że przedłożone zdjęcia zamkniętej bramy zakładu pozwanego, nie wiadomo kiedy wykonane, nie są dowodem na twierdzenie, że „firma jest w rozsypce”, jak zeznał powód (k. 91) oraz, że niemożliwy był odbiór towaru. Powód zeznał również, że chciał odebrać korki i firma transportowa, która je dostarczyła była w każdej chwili gotowa do odbioru. Nawet dzwonił w tej sprawie do K. M. (1) – żony ówczesnego prezesa pozwanej Spółki, ale ona oświadczyła, że o tym decyduje mąż. Zeznał również, że sam przyjeżdżał i bezskutecznie próbował dostać się do pozwanej firmy oraz, że sporne korki do roku czasu tracą możliwość właściwego użytkowania. W ocenie Sądu Okręgowego zeznania powoda nie są wiarygodne, pozostają w jawnej sprzeczności z doświadczeniem życiowym i nie znajdują potwierdzenia w obiektywnym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Powód w uznaniu reklamacji pozwanego zobowiązał się do odbioru towaru i mimo nie wyznaczenia przez pozwanego żadnego terminu odbioru sam takiego terminu nie wyznaczył, do czego był obowiązany. Jest to tym bardziej istotne, że powód miał wiedzę o tym, iż korki z upływem czasu tracą możliwość właściwego użytkowania. Niewątpliwie to powód, który z faktu odmowy zwrotu towaru wyciąga skutki prawne powinien fakt odmowy lub uniemożliwienia odbioru towaru przez pozwanego udowodnić (art. 6 kc). Tymczasem powód nie oferuje żadnego miarodajnego i jednoznacznego dowodu, poza swoimi zeznaniami, że taki termin skutecznie wyznaczył, tj. wezwał pozwanego pisemnie lub w inny sposób do umożliwienia odbioru rzeczy w wyznaczonej konkretnie dacie oraz, że w wyznaczonym terminie przyjechał po towar, a pozwany nie wydał go. Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego zeznania powoda nie znalazły odzwierciedlenia w dowodach z dokumentów, bo nie ma żadnego dowodu, że jednoznacznie wyznaczony przez niego termin odbioru towaru nie był honorowany przez pozwanego. Nie ma też dowodu na to, że powód przyjeżdżał bezskutecznie po odbiór korków, albo wysyłał w tym celu firmę transportową, która korki dostarczyła pozwanemu i cały czas była w gotowości do ich odbioru. Wystarczające i wiarygodne są natomiast w ocenie Sądu Okręgowego zeznania świadka R. M., że sporne korki mogą w każdej chwili być wydane powodowi. Skoro powód nie udowodnił, że pozwany odmówił lub uniemożliwił zwrot towaru to pozwany nie miał obowiązku wykazywać czy i w jakim zakresie doszło do przetworzenia korków oraz gdzie i w jakim stanie się znajdują. Powyższe daje podstawę do przyjęcia w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody, że powód nie wykazał, aby skutecznie wyznaczył termin odbioru korków od pozwanego, a pozwany z obowiązku zwrotu spornych korków nie wywiązał się.

Zgodzić się również należy z zarzutem apelacji o naruszeniu przepisów prawa materialnego i niewłaściwe zastosowanie przez Sąd Rejonowy art. 405 kc i reżimu bezpodstawnego wzbogacenia w tym stanie faktycznym. Pozwany niewątpliwie składając reklamację jakościową, uznaną przez powoda skutecznie w oparciu o treść art. 560 § 1 i 2 kc odstąpił od umowy sprzedaży korków i w konsekwencji strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia wg przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej. Zatem strony powinny dokonać zwrotu wzajemnych świadczeń na podstawie art. 494 kc. Oznacza to, że każdej ze stron przysługuje roszczenie zwrotne, a zwrot wzajemnych świadczeń powinien nastąpić w naturze. Świadczenia podlegają zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zamiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Powód korygując fakturę VAT „zwrócił” pozwanemu cenę towaru (pozwany został zwolniony z obowiązku zapłaty ceny). Pozwany natomiast powinien zwrócić powodowi towar, podkreślić należy w naturze. Wydanie towaru powinno nastąpić w siedzibie pozwanego (art. 454 kc), do czego powód także zobowiązał się (oświadczył, że odbierze towar – vide korespondencja mailowa k. 56). Termin wydania towaru powinien być wyznaczony przez powoda stosownie do regulacji art. 455 kc. Brak terminowego wydania towaru lub uniemożliwienie jego odbioru mogło skutkować odpowiedzialnością odszkodowawczą pozwanego na

zasadach ogólnych, przy czym powód powinien wykazać fakt odmowy zwrotu lub zawinione uniemożliwienie wydania towaru. W ocenie Sądu Okręgowego w tym stanie faktycznym nie było podstaw do zastosowania przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, co oznacza zasadność zarzutu naruszenia art. 405 kc. W odniesieniu do roszczeń z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania z umowy wzajemnej niedopuszczalność zbiegu z roszczeniem z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia wynika jednoznacznie z art. 494 i 495 k.c. (vide wyrok SN z dnia 5.10.2012r. sygn.. akt I PK 86/12). Zbieg roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia z roszczeniami z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania jest wyłączony (wyrok SN z dnia 7.05.2009r. sygn. akt IV CSK 523/08). Ponadto zdecydowanie przyznać należy rację pozwanemu, że zupełnie dowolnym jest uznanie, iż wzbogacił się kosztem powoda o równowartość ceny reklamowanych korków, które bezspornie były wadliwe (powód uznał reklamację) i nie nadawały się do zastosowania w produkcji wina. Zeznania powoda kwestionujące wadliwość spornych korków są niewiarygodne jako sprzeczne z jednoznacznym oświadczeniem o uznaniu reklamacji. Nie można również uznać, że powód niejako warunkowo uznał reklamację i fakturę korygującą wystawił z zastrzeżeniem zwrotu towaru przez pozwanego. Takie stanowisko powoda, zawarte w odpowiedzi na apelację, jest w ocenie Sądu Okręgowego złożone jedynie na użytek postępowania apelacyjnego, nie znajduje potwierdzenia w treści faktury korygującej oraz pozostaje w sprzeczności z regulacją prawną w zakresie rękojmi za wady towaru (art. 556 i nast. kc). W tym przypadku pozwany w warunkach rękojmi reklamował dostarczone korki składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy (vide mail z dnia 13.11.2012r. k. 57: „... zupełnie rezygnujemy z zamówienia”), a powód uznał reklamację, co potwierdził jednoznacznie w mailu z dnia 30.11.2012r. (k. 56). Konsekwencją oświadczenia o odstąpieniu od umowy było wystawienie przez powoda faktury korygującej bez żadnego warunku, a obowiązek zwrotu towaru wynika z przepisów prawa (art. 560 § 2 kc w zw. z art. 494 kc).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznając apelację pozwanego za zasadną i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo w całości jako nieudowodnione na koszt powoda na podstawie art. 386 § 1 kpc, o czym orzeczono w pkt 1 wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 §1 i 3 kpc, a na zasądzoną kwotę składa się wpis od apelacji w kwocie 1.194 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (§ 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz.U. nr 163 poz. 1349 z późn. zm.).